Motion

1980/81:267

av Ulla Tillander m. fl.
om båt- och färjetrafiken över södra Öresund

Snabba och bekväma båtförbindelser mellan två av Nordens största städer har länge varit en självklarhet och borde så förbli. Förbindelserna Malmö-Köpenhamn uppfyller inte kraven på turtäthet och kapacitet. Det är en angelägen sak att åtgärder vidtas för att förbättra och förnya kontaktmöjligheterna över Sundet.

Två städer som Malmö och Köpenhamn måste ha mycket att ge varandra på skilda områden, t. ex. beträffande handeln, kulturen och turistnäringen. Förbindelserna Malmö-Köpenhamn, Skåne-Själland och Sverige-Danmark i övrigt är en livsnödvändighet för Malmö. Det ligger en motsägelse i att när de nordiska förbindelserna betonas mer och mer dessa förbindelser samtidigt hotas rent faktiskt.

Båt- och färjetrafiken är anpassningsbar. Genom variationer i turlistor och tonnage kan trafiken anpassas till aktuellt behov med tanke på säsongen. Det är av vikt att båt- och färjetrafiken över Öresund bibehålls och utvecklas inte minst med tanke på de ca 4 000 personer som arbetar inom denna sektor av rederinäringen.

Företagen och de anställda i färje- och rederinäringen måste få arbetsro och framtidshopp. Möjligheter för framåtsyftande projekt och investeringar inom färjetrafiken måste tillvaratas.

En oändligt utdragen diskussion om broförbindelse försvårar en allvarlig satsning på en färjetrafik som inte bara får karaktär av provisorium. Varje försök att lansera planerna på ett brobygge som inte har regeringens stöd framstår som illusoriskt. Det som är än värre är att sådana broplaner, ständigt upprepade och varierade, försvårar och rent av omintetgör en helhjärtad satsning på en färjetrafik som förtjänar namnet. Moderna och täta förbindelser med vår granne på andra sidan Sundet kan inte uppskjutas i det oändliga. Så länge man tvekar om bro- och färjeförbindelse och haltar på bägge sidor så omöjliggörs lösningar som är annat än provisoriska.

Undersökningar har gett vid handen att en fast förbindelse mellan Malmö och Köpenhamn i form av en bro – tunnel inte är att föredra. Öresundsdelegationens utredning visar att näringslivets utveckling i Skåne inte är beroende av en sådan förbindelse. Vidare medför en bro – tunnel uppenbara negativa effekter för miljön i Malmöregionen.

Behovet av stabila och pålitliga båtförbindelser är nu sådant att streck borde sättas för diskussionen om bron så att regering, riksdag, region och kommun tillsammans med motsvarande instanser i Danmark kan komma fram till ett realiserbart förslag.

Vad beträffar båt- och färjetrafiken är utvecklingen så oroande att en mer genomgripande utredning bör tillsättas som får till uppgift att överväga tonnagets anpassning till dagens krav på komfort och tidtabellernas regularitet och andra problem som har med den berörda båt- och färjetrafiken att göra.

Med hänvisning till det anförda hemställs

att riksdagen hos regeringen begär att en snabbutredning tillsätts för att framlägga förslag om båt- och färjetrafiken över södra Öresund, dels i ett kortare, dels i ett längre tidsperspektiv.

Stockholm den 13 januari 1981

ULLA TILLANDER (c)

THORSTEN LARSSON (c) BERTIL FISKESJÖ (c)

STIG JOSEFSON (c)